

Írta: Schönberger Klára

A Békesség Fejedelme

Textus: Ézs 9,5

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!”

Krisztusban Szeretett Testvéreim! Kívánok mindenkinek áldott elcsendesedést a várakozás idejére! Adventbe lépett a keresztyén világ. Nem lehet nem észrevenni, hiszen körülöttünk már minden ünnepi díszbe öltözött! Közeleg a karácsony, ezt hirdeti minden. Így, ha röpke időre is, de befészkelődik gondolatainkba a várakozásnak és a lelki felkészülésnek az aktualitása. Hiszen az advent az Istennel való találkozás váradalmát jelenti. Azt a belső csendességet, lelki készülést, a kijelentés általi megerősödést, melyben megpihen az ember lelke, hogy valóban készen legyen az Úrral való találkozásra. Advent éppen azt jelenti, hogy valahonnan, talán nagyon messziről vissza szeret-

nénk érkezni Isten színe elé. A várakozásunk egyik sarkalatos pontja keresztyéni életünkben az, hogy fel tudunk-e kellőképpen készülni, képesek vagyunk kellőképpen elcsendesedni és Istenre figyelni. A keresztyén ember a felkészülés során először mindig önmagába tekint, melynek az a lényege, hogy meglássuk azokat a dolgokat, amik elválasztanak minket Istentől. Izráelben, Jézus Krisztus megszületése előtti időben igen erős várakozás volt, várták a Messiásnak, az Úr Felkentjének eljövetelét, aki ítéletet tart és a választottakat megszabadítja. Többször is olvassunk erről Ézsaiás próféta könyvében és a zsoltárokban. Ézsaiás próféta könyve tehát nem véletlenül vált az advent fő

őszösvetségi olvasmányává. Ennek az a magyarázata, hogy Izráel népe ígéretet kapott arra, hogy Megváltó fog születni. *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.”* Egy fiúgyermek születését jövendőli meg a próféta, aki megváltoztatja a világot, mert övé lesz az uralom és a dicsőség és a hatalom az egész földön. Úgy jelenik meg, mint kisgyermek, aki menynek és földnek Ura és hatalmas Királya. Ézsaiás próféta így nevezi meg: *„Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!”* Isten népe gyakran elfordul az Istenétől, ezért a próféta többször is visszatér ehhez a témához. A nép ugyan vallásoskodott a jeruzsálemi templomban, de az életük nem volt feddhetetlen, tiszta. Bizony nem mindenki vette komolyan a próféta szavait! Sajnos ugyanez történik a mai világban is. Hirdettetik az Isten Igéje, de az emberek most sem figyelnek az Ő szavára. Fontos a tökéletes ajándék, fontos a tökéletes vacsora, a díszes karácsonyfa, minden fontos csak az Isten nem. Rohannak ide-oda, hajszoják a dolgokat, és van úgy, hogy egész advent alatt egyszer sem lépik át Isten házának küszöbét. Művi felszínes világban élünk, kampányszerű szeretet-akciókkal vagyunk körbevétel, vannak csodálatos fényfüzéreink, de ezek nem csökkentik a szívünket elárasztó hideg sötétséget. Ezért

fontos az igazi belső elcsendesedés, és Jézus Krisztus közösségére, hogy Szentlelke által igazgasson bennünket vissza a helyes útra. Hiszen mindannyiunknak nagyon nagy szükségünk van arra, aki féltő szeretettel munkálkodik értünk! Ennek következtében pedig Isten ígéreteit nagyon komolyan kellene vennünk. És nem csak az évnek ezen időszakában, hanem az életünk minden napján! Istennek ma egy szép ígérete csendül fel, mely reménnyel töltheti be mindenki szívét! *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz”* – aki a világ bűnét, terhes igáját magára veszi! Az Istennek ez a szeretete a betlehemi gyermek által reményfényt árasztott a világra, mert Ő az a gyermek, akivel egy radikális változás indult el a világban. Vele a sötétségben járásnak vége szakadt, az már a múlté. Új világosság, az evangélium, az Isten szeretetének fénye erővel árad ránk, hogy éreztessék velünk, milyen hatalmas az Ő kegyelme, mert *„Fény gyúlt a sötét éjszakában, hogy Istennel megbékélhessünk.”* („Angyalének zeng” - c. ének) Jézus volt az egyetlen igaz, aki Istenként értünk emberré lett, aki vállalta értünk a szenvedést, a kínhalált a keresztfán. Szeretettől tette, feláldozta értünk magát, hogy mi általa élhessünk. Így letünk mi is Krisztus által Isten gyermekei! De vajon ennek megfelelő

en élünk? Mit tudnánk erre felelni? Mert, ha igaz hittel elhisszük, hogy Ő a Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme, akkor tőle fogadunk el mindent: a veszteséget, a próbákat és hisszük azt, hogy azoknak, akik Őt szeretik, minden a javukat szolgálja, még akkor is, ha valami nagyon nehéz időszakon megyünk éppen keresztül. Szeretett Testvéreim! Így lépett be Isten a hideg világba, oda, ahol az önzőség hatalmaskodása miatt a jóság megfogyatkozott és kihűlt az igazi szeretet. Isten belépett a világba, hogy jelenléte új reményt ébreszsen a benne hívőknek, mert „Új

csillag tűnt fel Betlehemben, a reménység hajnalcsillaga.” („Angyalének zeng” -c. ének) Ebben a kicsiny gyermekben van a világ-mindenség egyedüli reménysége. Milyen páratlanul hatalmas az Ő dicsősége, milyen nagy az Ő ereje, meny-nyire egyedülálló az Ő egész isteni lénye! Ő benne valóban a mindenható Isten, az Ő teljes szeretetével hajolt le hozzánk, emberekhez. Adjátok hát a Jó Isten, hogy bekövetkezzék mindenki életében az a változás, amit csakis az élő és uralkodó Krisztussal, a mi Megváltónkkal való találkozás tud megadni! Ámen.

Imádság

Menyei Atyánk! Bocsásd meg nekünk gyarló emberi erőtlenségünket és kérünk, hogy Szentlelked által segíts felismerni azokat a dolgokat, amik elválasztanak tőled. Hadd, ismerjük meg dicsőséged és hatalmad nagyságát, azt a szeretetet, amivel lehajolsz hozzánk! Köszönjük Atyánk, hogy Jézus Krisztusban beteljesítetted az ígéretedet. Áldunk téged ezért! Köszönjük, hogy Igéd által most is bátorítottál, vigasztaltál, erősítettél minket. Kérünk Atyánk, áldd meg szeretteinket, áldd meg gyülekezeteinket, áldd meg egyházunkat, áldd meg ezt az egész teremtetett világot! Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg kérésünket! Ámen.

Írta: Strifler Zoltánné

Megjelent. Jelen van? Meg fog jelenni!

Lectio: Lk 2,1-11

Textus: Tit 2, 11-13

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsóságének megjelenését”

Kedves Testvéreim!

Az emberek szeretik a csodát, a varázslatot. Szeretjük, ha elkápráztatnak bennünket, ha valami olyasvalamit látunk, amit nem tudunk megmagyarázni, ami elvarázsol, amire azt mondjuk, hogy „ez lehetetlen”.

Így vagyunk mi is az Úr Jézus születésével. Azzal a csodával, amit ez a szó fejez ki, hogy „*megjelent*”. Próbáljuk egybegyűjteni mindenfajta biológiai, fizikai ismeretünket, tapasztalatainkat, de válaszokat nem találunk, mert nem is találhatunk. A csoda, az csoda és a titok, az titok. A tények pedig tények. Mert *megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek*, Testvéreim!

Isten kegyelmének ez a megjelenése ott a betlehemi jászolban történt. Azzal, hogy az Ige testté lett, hogy Isten született a földre, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusunk eljött ebbe a világba, testet öltött, „*megüresítette önmagát..., emberekhez hasonlónak lett.*” (Fil 2,7) A távoli Istennel, akivel az Ószövetség embere csak „*meghatározott helyen és időben*” találkozhatott, ott a szent sátorban, a szentek szentjében, és ott is csak a főpap közbenjárásával, 2000 évvel ezelőtt Krisztusban megjelent. Hogy miért is történt az Ő testté létele azt csakis abban a kontextusban tudjuk megérteni és elfogadni, ha nem zárjuk ki, nem

feledkezünk meg születésének céljáról: vagyis, hogy *üdvözítő kegyelmét adja minden ember számára.*

Láttam egy képet, amelyen a következő volt: egy kisfiú beszélgetett egy idősebb emberrel. Ez az idősebb férfi megkérdezte a gyermeket: „*mit hoz a Jézuska karácsonyra?*” Mire a gyermek egyszerűen csak ennyit válaszolt: „*Üdvösséget!*” Erről van szó, Testvéreim! A karácsony legnagyobb ajándéka az *üdvösség*, amely Krisztusban van. Az ő születésében, életében, halálában és feltámadásában. Amely Neked és nekem is adatott. Ingyen. Ajándék. Szabad elfogadnunk. Szabad örülnünk, szabad azzal a reménységgel lennünk, hogy örök életünk van, ahogy az Ige is fogalmaz: „*Higgy az ÚR Jézusban, és üdvözülj...*!” (ApCsel 16,31) És olyan jó, hogy ezt az ajándékot mindenkinek akarja adni az ÚR. Nem csupán egy választott népnek, nem csupán azoknak, akik szép rendben járnak templomba, hanem bizony azoknak is, akik a világ szemében szegények, nyomorultak, bűnösök, elvetettek. Mert mi is ilyenek vagyunk és nem a mi jogunk mérni alkalmasságunkat az üdvösség mérlegén. Mert „*mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre*” – ahogy János evangéliuma fogalmaz (Jn 1,16).

A kérdés az, hogy ez a kegyelem, amelyben hitünk szerint részesülünk, vajon látszik-e az életünkön. Az Ige azt mondja, hogy nevel bennünket ez a kegyelem: „...*nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban...*” Vagyis a válaszuk egyértelműen: IGEN! Ám sajnós olyan sokszor nem látszik, hogy kiben hiszünk, kiben reménykedünk, ki az, Aki életünket irányítja, aki életünket kezében tartja. Nem csupán karácsonykor kell „*jónak lenni*”, vagy keresztyénibb életet élni. Nem csak karácsonykor kell az ünnep hangulatától megbódulva valami jóra, magasztosabbra törekednünk. Hanem a szürke hétköznapi napokban, az ünnep fénye nélkül is ott kell lennie a vágnak szíveinkben Isten vezetése iránt. Olyan sokszor állunk ellen makacsul az Úrnak, pedig minden alkalommal amikor kimondjuk, hogy „*legyen meg a TE akaratom*” voltaképp, könyörgünk Neki, hogy Ő formálja, nevelje az életünket, vezessen bennünket, úgy ahogy Neki az tetszik. És mi mégis ellenállunk, oh de sokszor!

Pedig Isten *pedagógiájának* módszere nem fájdalmas, nem megbotránkoztató. Mert nem más ez, mint az Ő megelőző szeretete. Az a szeretet, amely testté lett,

amely közöttünk lakozott, amely megjelent. Terve pedig az, hogy megtagadjuk a bizalmatlanságot, a hitetlenséget, a világi kívánságokat. De ez önerőből nem megy. Nem is ment és nem is fog menni soha. És a legjobb hír, hogy nem is várja el tőlünk Isten, hogy egyedül menjen. Mert Ő akar nevelni bennünket, Ő szeretne segíteni nekünk. Hiszen tudjuk, hogy Ő Szentlelke által velünk van, ahogy mondotta is „*Veletek vagytok minden napon.*” Nos, Testvéreim, Ő itt van most is közöttünk. Ő szeret és szeretetével akar bennünket pásztortolni, terelgetni, nevelni. *Mert a Kegyelem megjelent és nem tűnt el, hanem jelen is van.* Isten azt szeretné, hogy a kegyelem forrásából éljünk, hogy megelégtessünk, s hogy ezek az élő folyamok túlsorduljanak bennünk és rajtunk is, hogy az egész világ meglássa, kicsik és nagyok, hívők és hitetlenek, hogy kihez is tartozunk!

És végül még egy gondolat helyeződött a szívemre. Az Ige azt mondja: „*várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését*” Hiszen végtére is a karácsony, a mi keresztyén reménységünk eredete is. Hogy az örök életünk, az ajándékunk, a Krisztussal való örök közösségünk beteljesedjék majd egykor. „*Mert most tükör által*

*homályosan látunk...” De Ő, Aki megjelent a történelem egy pontján a betlehemi jászolban, Ő, akit aztán keresztre feszítettek, aki feláldott és aki az Atya jobbján ül, Ő az, aki most emberi szemmel nem látható módon mégis *jelen van* Szentlelke által, Ő fog megjelenni teljes dicsőségében, teljes valóságában, hogy reménységünk láthatóvá váljék és minden csoda érthető legyen.*

Kedves Testvéreim. Szeretjük a csodákat. Szeretjük a megmagya-

Imádság:

Drága Jézus, Megváltónk!

Hogy is köszönhetnénk meg Neked mindazt, amit értünk tettél. Nincs szó arra, hogy mit jelent a Te kegyelmed, szereteted. Te Magad vagy a CSODA! Arra kérünk, drága Urunk, hogy ezen a karácsonyon kicsit többet kaphassunk belőled, többet érthessünk rólad, és jobban vágyjuk azt az életet, amire elhívtál bennünket. Áldd meg életünk, családunk, gyülekezeteinket leginkább Szentlelked által, Önmagaddal! A Te nevedben kérünk! Ámen!

Írta: Vecsey Katalin

Mulandó és maradandó

Lekció: 1Jn 2,12-17

Textus: 1Jn 2,17

„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Kedves Testvérek!

Mulandó és maradandó! E két, az életünket és az örök életünket meghatározó tényező kerül eléink a mai igeszakaszunkban.

Hiába marasztalnánk a karácsonyt, mulandóban van. Elmúlik belőle mindaz, ami emberi: a hangulat, az ízek, az illatok, a díszek, a találkozások; de megmarad belőle mindaz, ami felülről

való: Isten közöttünk megjelent, testet öltött szeretete. Ha pedig nemcsak a mögöttünk hagyott néhány napra tekintünk vissza, hanem az elmúlt esztendőnkre is, különösen is láthatjuk, mennyi minden mulandónak bizonyult, amit maradandónak szerettünk volna, mennyi mindenről derült ki, hogy veszendő, pedig maradandónak hittük, s mennyiféle sürgősnek vélt dolog vonta el a figyelmünket, s vette el az időnket az igazán fontostól. Ugyanakkor, mindezen mulandó dolgok mellett, világosan látható, mi az, ami velünk maradt, bennünk maradt, amin nem változtatott sem az idő múlása, sem a körülményeink alakulása. Ez pedig Istennek az a szeretete, amely változhatatlan valóság, sasszárnyon hordoz, vezet és megbocsát. Ebben a bizonyosságban erősít meg bennünket a mai igénk, amelyben megláthatjuk Isten szeretetének azt a természetét, amellyel összefog, közösségbe hív bennünket. Gyermekek-ifjak-apák egyek abban, hogy bűnbocsánatot úgy nyerhetnek, Isten-ismeretre úgy juthatnak, győzelmet a gonosz fölött úgy arathatnak, ha Isten Igéje gyökeret ver és megmarad bennük

„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van.” (1Jn 2,15) Semmiképpen sem azt kéri tőlünk Isten, hogy ne szeressünk élni, ne vállaljunk közösséget embertársa-

inkkal, és vonuljunk ki a világból, ne vegyünk tudomást arról, ami éppen zajlik benne. Jézus, amikor a főpapi imájában (Jn 17) az övéiért könyörög, ezt kéri az Atyától: *„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.”* (Jn 17,15) Az élet szeretetének a helyes módjáról pedig így olvasunk Péter 1. levelében: *„Aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot, forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót, keresse és kövesse a békességet.”* (1Pt 3,10) Isten Igéje arra int bennünket, hogy a világiás gondolkodást, vagyis az Isten nélküli gondolkozást és ebből fakadó életvitelt ne szeressük és ne pártoljuk. Ne a világ mértéke szerint éljünk, s ne merüljünk bele, ne vesszünk bele semmi olyanba, ami elvon Istentől. A világ mértéke szerint élet jellemzője: *„Mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és a vagyonnal való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van.”* (1Jn 2,16.) Olyan vágyakról, kívánságokról van itt szó, mint a másokon át gyalogló érvényesülés, irigység, kérkedés, gőg – mindezek a mulandóság jegyeit hordozzák magukon.

„A világ elmúlik, és annak kívánsága is” (1Jn 2,17) -

Vizsgáljuk meg, mennyire adjuk át magunkat a világi mértéknek a jelenlegi életmódunk alapján és mennyire vagyunk befolyásolhatók azáltal, amit a világ éppen diktál.

Keresztyén emberekként nemcsak azt látjuk, hogy a világ, és annak kívánságai elmúlnak, ez önmagában pesszimizmusra adna okot, hanem azt a perspektívát is, ami élő reménységgel tölt el: „*aki Isten akaratát cselekszi, meg-*

marad mindörökké.” (1Jn 2,17) Isten akaratát cselekedni a Neki való engedelmességet jelenti. Erre az engedelmességre az Isten iránti hálánk segít el bennünket. Az év vége az egyik legalkalmasabb idő arra, hogy számba vegyük: „*Száma sincsen, Uram, jótéteményidnek, vége, hossza nincsen kegyelmességednek. Azért magasztallak felette mindennek, mert hiszen én lelkem te ígéretednek.*” (451. dics.) Ámen!

Imádság:

Imádkozzunk! Örökkévaló Istenünk! Szívünk hálájával vagyunk most előtted, megköszönve a mögöttünk hagyott esztendő minden áldását. Mindazt, amiben gazdagítottál, megtartottál, segítettél, erőről erőre juttattál. Köszönjük Neked a hit ajándékát, mely által újra és újra Hozzád kapcsolódhatunk. Köszönjük mindazokat az embertársainkat, akikkel ebben az esztendőben is megajándékoztál bennünket, családtagjainkat és gyülekezetünket. Szomorú szívvel, de az életükért hálát adva gondolunk eltávozott testvéreinkre.

Megvalljuk Urunk, hogy sokszor magával sodor a világ szele és bűvölete, de köszönjük, hogy mindezen tévelygésünkből is Hozzád térhetünk, és benned lelhetünk megnyugvásra. Vezesd lépteinket továbbra is a te utadon, hogy végül majd célba érhessünk. Ámen!

Írta: Hajdú Ferenc

Az Úr az én Istenem

Textus: 2Mózes 20,2

„Én, az Úr vagyok, a te Istened...”

Gyülekezetünk már évek óta a Bibliaolvasó Kalauz könyvjelzőjén olvasható Igét választja évi vezérigéjének. Év közben pedig újra meg újra megerősödünk abban, hogy az egész évre szóló

vezérige nem véletlenül van előttünk minden nap, mert terve és célja van vele Istennek. Úgy tűnik, hogy 2020-ban a vele való személyes kapcsolatunkban szeretne megerősíteni minket naponta az

Úr, és bizony ennek minden nap aktualitása van.

Már most bizalommal tekinthetünk az egész újesztendő felé, hiszen abban is az élő Isten lesz a mi Urunk. Miért tölt el ez bennünket bizalommal? Csupán azért, mert az Úr a Mindenható! Nem csak, hogy semmi sem lehetetlen a számára, hanem ráadásul még minden követ meg is fog mozgatni értünk, ha szükségünk lesz rá, mert annyira szeret. Aztán az is bizalomkeltő, hogy az Úr Szabadító Isten. Nincs olyan kilátástalan helyzet, melyből ki ne mentene. Nem fog bajban vagy nyomorúságban hagyni, mert természetéhez tartozik, hogy az övéinek a szabadítására siet.

A Tízparancsolat első mondatából származik az évi vezérfonalunk, amelyet Izrael népének adott Isten a pusztai vándorlás során. Azok az emberek, akik először hallották ezt a kijelentést Istentől, saját bőrükön tapasztalták meg milyen hatalmas az Isten. Szétnyitotta előttük a Vörös-tengert, és ők száraz lábbal kelhettek át a tengeren. Az üldöző félelmetes sereget pedig elveszítette a tengerben. Naponta annyi mannát és fűrt küldött a táborba eledelül, amennyivel hatalmas sokaságot jóllakott. A sziklából vizet fakasztott nekik, a keserű vizet megédesítette. Személyes meg tapasztalásuk volt tehát Isten hatalmáról

és szabadításáról. Ezt a személyes meg tapasztalást szeretné adni nekünk is Isten. Milyen kihívások várnak rád ebben az esztendőben? Betegséggel kezded az újévet? Anyagi gondok elé nézel? Magány vagy kilátástalanság fenyeget? Ellenséges emberek vesznek körül? Ne félj, ne aggódj, míg az Úr a te Istened! A nehézségeket és a megpróbáltatásokat nehezen viseljük, pedig ezekben tudja igazán megmutatni nekünk személyesen is az Úr az Ő hatalmát. Amikor a saját életünket fenyegeti veszély, akkor éljük át csak igazán Isten szabadító kegyelmét, gyógyító erejét, hatalmas csodáit, végtelen jóságát, vigasztaló szeretetét, igazi jelenlétét. „Én vagyok a te Istened.” Ne rettenj hát meg, ha ebben az esztendőben is lesznek olyan napok, hetek vagy hónapok, amikor megpróbál az élete. Gondolj abba, hogy mindezek a nehézségek csupán lehetőséget teremtenek számodra arra, hogy közelebbről is meg tapasztalhasd az Úr szabadító erejét. Mindez csupán az érem egyik oldala.

Isten kijelenti rólunk, hogy a mi szabadító Istenünk kíván lenni 2020-ban is. Ám az érem másik oldalán ott vagyunk mi, akik vajon viszonozzuk-e az Úr szeretetét azzal, hogy kimondjuk: Bizony, Te vagy a mi Istened?! Természetesen nem elég csak mondanunk, hanem meg is kell azt élnünk. Az

újévnek nemcsak nehéz időszakai lesznek, hanem olyan napjai, hetei és hónapjai is, amikor majd minden rendben megy. Ezekben az időszakokban is fontos, hogy bizonytságot tegyünk arról, hogy az Úr a mi Istenünk. Dicsérni és magasztalni fogjuk Őt, hiszen Ő az Isten. Neki adunk mindenben mindenért dicsőséget, mert Ő az Isten. Felé irányítjuk szívünk minden háláját, mert Ő az Isten, akitől minden jó ajándék származik. Nem akarjuk Őt megcsalni a tizedünkkel és a felajánlásunkkal sem, mert Ő az Úr, ami Istenünk! Isten iránti igazi hűségünk nem a bajban fog kiderülni, hanem azokban az időszakokban, amikor minden rendben megy. A nehézségekben önös érdekünk fűződik ahhoz, hogy keressük Istent, mert szükségünk van szabadítására, hatalmára, erejére.

Imádság:

Kedves Mennyei Atyánk! Olyan jó nekünk, hogy Te vagy az Isten! Köszönjük, hogy vétkeink miatt nem fordulsz el tőlünk, hanem magadhoz hívsz bennünket, hogy bűnbocsánatoddal feloldozd a lelkünk. Köszönjük, hogy számíthatunk rád ebben az esztendőben is. Kérünk, gyógyítsd a mi testünket, lelkünket, szívünket! Erősíts meg minket erőtlenségünkben, és vezesd az életünket a Te Igéd világosságában. Drága Úr Jézus! Szabadításod örömeivel töltsd be a szívünket, kérünk. Ne engedd, hogy a gonosz elvegye életkedvünket azzal, hogy eltakarja előlünk hatalmadat és dicsőségedet! Hadd legyen a szemünk előtt, bármi is történjen velünk, hogy még mindig Te vagy az Isten! Drága Szentlélek! Kérünk, szenteld meg a mi szívünket, hogy ne a mi önös akaratumk, hanem az Úr akaratának szeretete töltsön el minket! Köszönjük Istenünk, hogy meghallgatsz bennünket! Ámen.

De mindennapjaink része-e Isten akkor is, ha nem érzünk vész-helyzetet az életünkben?

Ne feledjük el: Isten a vele való kapcsolatunkban szeretne megerősíteni bennünket idén. Minden, ami velünk történik, ezt szolgálja majd. Titkos módon, olykor számunkra érthetetlenül is, de fel fog használni az Úr minden eseményt arra, hogy közelebb kerüljön hozzánk, és mi közelebb kerüljünk hozzá. Ha hűségesek leszünk, és teljes bizalommal fogunk hagyatkozni Istenre, akkor meg fogjuk látni az Ő hatalmát és dicsőségét, illetve érezni fogjuk szüntelen személyes jelenlétét. Mi másra lenne hát a leginkább szükségünk, mint Istenre, aki immár Fiának vérével pecsételte el, hogy örökre kötődik hozzánk! Ámen.

Vízkereszti kérdések és válaszok

Textus: Mt 2,9-12

„Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

Keresztyén Testvéreim!

Vízkereszt ünnepe, ami más néven epifánia, vagyis Krisztus megjelenésének ünnepe, arra indít bennünket, hogy megvizsgáljuk, hogyan is érkezett meg erre a világra és hozzánk, hogyan látták akkor és hogyan látjuk mi őt, valamint hogyan imádták akkor és most?

Hogyan érkezett meg Jézus Krisztus? Az első karácsonykor – tudjuk a bibliai elbeszélésekből, hogy – csecsemőként, istállóban, állatokkal körülvéve jött a világra. Isten emberré lett és lehetővé tette a vele való személyes találkozást. De vajon nekünk a mögöttünk lévő ünnepben sikerült-e találkozni Krisztussal? A napkeleti bölcsek történetében azt láttuk, hogy ők maguk keresték Isten Fiát. Oda mentek, ahova a csillag vezette őket, vagyis közeledtek hozzá és megtalálták a hozzájuk eljött Istent. Keresték és megtalálták. Mi kerestük-e a mögöttünk lévő ünnepi időszakban? Volt-e

időnk és energiánk magát Istent keresni, vagy túlságosan lefoglaltak minket a külső készülődés fáradtságai?

Hogyan látták és hogyan látjuk Krisztust? A napkeleti bölcsek a külső körülmények és a látszat ellenére látták benne a megígért királyt, a megígért Messiást. Ha a mögöttünk levő ünnepben nem láttuk meg, akkor figyeljünk ismét e történeten keresztül is a gyermek Jézusra! Nézzünk rá újra: a csecsemőt látjuk benne, vagy látjuk-e mi is az ég és föld királyát, azt, aki felnőve a kereszten életét adja értünk? Karácsony történetéhez mindig hozzátartozik, hogy ki az a Jézus Krisztus, aki földre jött értünk, és ezt csakis halálának és feltámadásának szem előtt tartásával lehet helyesen látni és megérteni.

Hogyan imádjuk őt? A napkeleti bölcsek leborultak előtte, kinyitották kincsesládáikat és ajándékokat adtak neki. Elhalmozták drága kin-

csekkel, amelyek akkoriban nagy értéket képviseltek. Királynak látták az istállóban, a jászolban fekvő gyermeket, ezért királyhoz méltó hódolattal fordultak hozzá. Az előtte való leborulás a teljes önátadás kifejezése. Látjuk a gyermek Jézusban a minket megváltó Krisztust? Ha látjuk benne, akkor tudjuk helyesen imádni. Ha nem látjuk benne, akkor a gyermek Jézus megmarad aranyos kisbabának, akitől meghitt lesz az ünnep, de más nem következik ebből a látásból. Hogyan kell őt imádnunk? Jézus egyszerre volt

ember és Isten, a mi megváltásunkra jött erre a földre. Ezért írja a Szentírás, hogy az egyetlen helyes viszonyulás Jézushoz, hogy az ő „*nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és föld alattiaké*” (Fil 2,10), a napkeleti bölcseké és igen, még a 21. századi emberé is! Adja Isten azt a felismerést, amit a napkeleti bölcseknek is adott, hogy Jézus Krisztus a testté lett Ige, hogy helyesen tudjuk imádni, és a Szentírással együtt valljuk, hogy „*hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére*” (Fil 2,11).

Imádság:

Mindenható Isten, kegyelmes Édesatyánk! Áldunk és magasztalunk téged a karácsonyi csodáért, hogy a te egyszülött Fiadat elküldted a mi emberi világunkba. Áldunk téged Urunk, hogy mindezt nem céltalanul tetted. Magasztalunk, Istenünk, mert e csodán keresztül a mai ünnepen megérthetjük, hogy Jézus Krisztus ember is és Isten is, aki imádásra méltó. Mindazonáltal megvalljuk neked, élő Urunk, hogy gyakran nem tudunk úgy szólni hozzá, úgy elé állni, ahogyan azt illene. Megvalljuk, Urunk, hogy a világ kívánságai gyakran erősebben hatnak ránk, mint hívogató szavad. Kérünk, bocsáss meg ezért, és kérünk, azért is bocsáss meg, hogy nem tudjuk mindig úgy látni Jézust, mint aki minden bűnünkért eleget tett. Köszönjük, hogy ezen az ünnepen újra emlékezhetünk arra, hogy kicsoda a te Fiad, hogy újra odafordulhatunk hozzá, hogy újra megtapasztalhatjuk, hogyan kell őt imádni. Add nekünk Szentlelkedet, hogy a felismerés és az odaszánás napról napra növekedjen bennünk, hogy minden napon megvallhassuk, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Ámen.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetec.papaiem@gmail.com